

Midnattsropet

Nr 19-20 - 1973 - årg. 13 - pris kr. 1:80 **Maranata • Du vår Herre kom!**

*Väktare på
Jerusalems
gamla murar
oktober 1973*

TYST MÖTE

Ett tyst möte
med Honom
säger mer
än tusen ord,
än gitarrens spel,
än sångarens vackraste toner.

Vad är ett ljud?
När jag möter Han.
Och mitt öga
förmimmer och ser
i det fördoldas rymder.

Där sanning
i hjärtat
är grundstenen,
byggnadsstenen
och pelarämnet.

Jag möter hans blick
Och han söker mitt djup,
mitt hjärta
Han åstundar
med kärlek och makt.

Jag stannar
i min stillhet
och lägger mig ner
och elden från altaret
berör mina läppar.

Det bränner
Det svider
Det smärftar
i djupet.
I mitt hjärta det sker något:

jag glömmer de nerklotttrade
väggarna,
de smutsiga fönstren
den hårda vardagen.
Allt ligger i glömska,
i tomhet och intet.

Hans sanning om mig
är hård och kall,
— men ändå — så varm och
mjuk
Med makt och myndighet
Han utför sitt verk:

som en broder
och vän
det smärftar
att se såren,
j a g gav Honom på Korset.

Men jag läser honom
och förstår det hela,
med orsak
Han gick vägen
för mig:

att ta hand om
och rädda,
och att göra vad jag bort,
men ej kunnat
i egen kraft och förmåga.

Av sign. Dub

Jag stannar upp
i min stillhet
och lägger mig ner.
I Hans hand jag överlåter
min själ och mitt liv.

Han ser på mig fortfarande
och starkt.
Hans ögon lyser
av ljus
och lycka.

"Varför ler
Du Jesus?
Ler Du åt mig?"
Ja, jag är den jag är
eller är jag dum?

Nej, Dina ord
är svaret på alla frågor,
mitt ljus
och min lykta:
"Min vän, jag älskar dig."

Halleluja!
— Sången — Halleluja!
Och åter ett rop i ljuset.
Vid stranden:
Halleluja, bryter fram.

Från tusen och tusen
och åter tusen:
Halleluja, Halleluja!
Halleluja,
min Gud!

aktuell kommentar

Kriget i Mellersta Östern

□ Farhågorna om en ny konfrontation i Mellersta Östern har besannats. Två olika kulturer, två livsmönster, oförenliga som natt och dag, har lett till en ny urladdning, häftigare än någon gång tidigare.

Å ena sidan står Israel, efter varje nederlag ett steg närmare den roll profetian gett dem, enigare, starkare och självständigare.

Å andra sidan står Israel, modernt, topprustat och vars söner hämtats upp ur eliten från varje nation. Det yppersta av mänsklig odling till trots, har dock Israel fått finna sig i att stå alltmer ensam och utsatt. Enligt profetian står svåra tider för dörren, därför att först måste all ogudaktighet och mänsklig storhet förbrännas, innan rättvisa i världen kan upprät-

tas, och domen börjar på Guds hus.

Mot Israel skall världens alla nationer församla sig. En märklig roll i sammanhanget skall Sovjet spela. Moskva, det tredje Rom, skall taga täten i denna uppmarsch för att när tiden är inne avlösas av det verkliga Rom. Men dessförinnan måste Europas karta helt ommöbleras och världens tekniska resurser tömmas, därför att Roms makt skall växa fram ur framför allt dess andliga betydelse.

När alla hinder definitivt röjts undan, skall här Antikrist träda fram för att förvilla människor och uppvigla folket mot Gud. Men dom skall bli hållen, våldet skall slås sönder och Gud skall träda fram för att upprätta sitt eviga rike. □

Behöver vi dopet?

□ När Midnattsropet lyfte fram en artikel i Kristen Kontakt av Stanley Sjöberg, oktober 1971, väckte det gensägelse på många håll. Stanley Sjöberg skrev då bl.a.

”Vi måste vara generösa. Vår målsättning måste vara att väckelsen skall nå alla samfund. Låt därför katoliker och lutheraner stanna kvar i sina samfund och sprida elden där de är.”

Under Karisma 72, oktober 1972, fick vi höra ett liknande uttalande från Samuel Edestav, som då rådde en ung flicka i själskamp att, trots sina betänkligheter, stanna kvar i sin icke-döpnings församling, ”eftersom man även mitt i 'Sardesförsamlingen' skall kunna leva i seger.”

Nu har dessa pastorer fått svar även i tidningen Dagen i en artikel av Curt Sandberg, september 1973, i vilken han går till rätta med alla dem som uppmanar folk att stå kvar där de är för att bli till största välsignelse.

”Om de blir så vågar jag ej orda om, men kanske de som kommer med

denna uppmaning fått detta ljus? I så fall har de större ljus än både Petrus och Jesus själv. Jag vill fråga: När fick vi tillåtelse att sätta oss över Guds ord?”

Behöver vi dopet? frågar Sandberg i inledningen, och det är det som är frågan, när allt kommer omkring. Är dopet verkligen så oväsentligt, att man kan smussla undan det och behandla det som om det är fråga om att välja kläder.

Vi har dock ingen anledning att medverka till att utplåna skillnaderna mellan de olika dopen, som djupast sett representerar helt olika frälsningsläror. Gränserna bör därför hellre ytterligare markeras.

Det viktigaste är att omvändelsen från världen får ett sådant radikalt uttryck, att det kommer att stå klart för alla, att frälsningen inte är fråga om lek. Då kommer även samtidigt förutsättningarna att bli bevarad och bli till största välsignelse att bli absolut maximala. En slapp och vankefull hållning här kan bara resultera i en likadan kristendom; en perfekt jordmån för alla slag av förvillelser. □

Midnattsropet

ORGAN FÖR RADIKAL VÄCKELSEKRISTEN FRONT.

Utkommer med ett 20-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilkker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 40:—, Halvår 21:—, Kvartal 11:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge, och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningens adress: Midnattsropet, Box: 1236, 161 12 BROMMA 12. Postgiro 57 16 20. Tel. (växel) 08/80 29 35. Efter växelns stängning 80 29 39.

Tidningen tillämpar ”rullande abonnemang”. D.v.s. pren. gäller tills upplysning sker

idring
me
de veckor in-
nan den skall träda i kraft och kan
ske genom skriftligt meddelande
till tidningens exp. eller på pos-
tens adressförändringsblankett
Redaktionen tar med tacksamhet
emot bidrag; vittnesbörd, rappor-
ter om Guds verk etc.

Johannelunds församlingshem
Missionsvägen 24
161 35 BROMMA

Servering och logi
Oppet: 11.00—22.30
Ring: 08/80 29 35
Maranataförsamlingen,
Stockholm
Pg 44 10 05-6

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnellska
Boktryckeriet, Stockholm 1973

Arne Imsen:

TRONS LYDNAD

Var och en av de kristna kyrkorna har sin heroiska historia. De har sin historia och de har många hundratals bevis på Guds trofasthet i det flydda. Det är först när de kommer in på den nuvarande situationen som människor blir desorienterade och inte ser någon väg. Många är medvetna om den historiska realiteten. Det är ju så att kristenheten är på reträtt. Vi möter en defensiv kristendom som har dragit sig tillbaka till hålor, bergsfästen och de gömmor som man gjort sig under den tid av avfall och otro som de sista årtiondena bär vittnesbörd om. Men om någon går in i kyrkorna och profeterar i Herrens namn om vad Gud har gjort i det flydda, så kommer säkert samtliga att lyssna. En del gråter och säger att budskapet är sanning. De är redo att bejaka det. Tala om avfallet, och de flesta ger dig rätt, därför att den faktiska situationen kan ingen längre tillbakavisa. Statistiken talar sitt språk. Rekryteringsproblemen talar sitt språk. Man är till och med redo att gå så långt att man säger så här: "Vi har inte varit som vi skulle vara. Vi har lidit nederlag, och inte gjort vad vi borde göra." Dit går man — men troligen inte längre.

Men det räcker inte med att bli väckt! Det måste handling till. En lydnadshandling. Många människor sitter med sin historia, med alla Guds löften och med alla bevisen på hans trofasthet. De sitter och bekänner, beklagar och begråter sin situation, och faller tacksamhetens tårar över vad som varit. Men de flesta vet inte hur de ska lösa dagens problem.

När Gud skall ha någonting utfört, då måste han som regel vända sig till en och två och tre, därför att massan inte flyttar sig ur fläcken, än om den tillfälligt är redo att ge sitt bifall åt den gudomliga uppenbarelsen. Vi kan se detta i Jesu erfarenhet. Massan ropade den ena dagen "Hosianna Davids son". Samma massa ropade nästa dag "Korsfäst honom!" Hosianna är naturligtvis uttryck för riktiga känslor, men eftersom dessa uppriktiga känslor inte tog sig uttryck i efterföljelse, så blev ljuset som man hade mörker, och i stället för ett ökat ljus så blev det ett fördjupat mörker.

□ □ □

Vad hjälper det med visioner om det stannar där? Ingenting. Vision måste bli mission! Visionen måste gestaltas, förverkligas och förkroppsligas. Om den inte förkroppsligas, så leder den absolut inte fram till andliga erfarenheter. För det är inte nog med att se saker och ting. Man måste tillägna sig och förverkliga det på något sätt. När Paulus stod inför konung Agrippa så ropade han ut: "Så blev jag då icke ohörsam mot den himmelska synen!" Det är där själva nyckeln till upplevelsen ligger. *Tro*, det är att tillägna sig tingen för att i lydnad införliva dem med erfarenheten. När Israels barn skulle inta Kanaans land så visste man att i princip hörde hela landet till dem. Men det blev deras egendom efter principen "varenda bredd som din fot beträdder".

□ □ □

Många kristna ser och hör Guds Ord, men de sitter ändå vanmäktiga och väntar på att Gud ska göra någonting. Men det är fråga om att sätta foten på löftet. Vad innebär det att sätta foten på löftet? Det är helt enkelt själv-livets död. Varje steg vi tar är resultat av ett val. Vi står inför ett val, och varje valsituation har åtminstone två lösningar: En mänsklig och en gudomlig. Den mänskliga lösningen: Skona dig, ta det inte så radikalt, var försiktig! Men den gudomliga lösningen är denna: Placera dig på löftet utan att veta, utan att spekulera i effekter. Förlita dig uteslutande på vad Gud har lovat. Det finns många som är intelligenta nog för att låta bli att göra på det sättet. Ty det betyder självdöd att gå in i löften. Om vi under hela vårt liv har uppenbarelsen och syner, så kommer de inte att hjälpa oss ett dugg. Löften måste förkroppsligas på ett eller annat sätt. Gud vill lära oss att *lydnad är bättre än offer*.

□ □ □

Jag har ingen uppgift! finns det människor som säger i dag, precis som om hela Sverige vore kristet. Det finns de som säger att de har en gudomlig vision. Men visionen måste bli mission. Och missionen förutsätter att man är redo att offra sig för något eller någon. Prisad vare Herren för varje väckelse som väcker upp! Men Gud vare evigt lov för varje andeutgjutelse som fördjupar verket, så att det blir förkroppsligat i människors liv.

Den som går lydnadens väg, får räkna med förföljelse. Förföljelse kan man övervinna med ett medel. Genom martyrium. Det är ingen fara när människor reser sig i protest emot Guds folks budskap. När de biter samman sina tänder och hotar oss. Men när de ger sig ut för att vara evangeli med-löpare, när de bejakar vad vi säger, då är det långt allvarligare.

Gud vill att budskapet skall få konsekvenser så att det leder oss fram till ett ställningstagande. Det blir inte längre både-och, utan antingen-eller. Det blir udd och skärpa i budskapet. Och då säger man: Den Gud som svarar med eld är fortfarande Gud.

Enda vägen till frid

Jag ville skriva något om frälsning. Något som du behöver höra, och något som visar dig på den enda framkomliga vägen till mättnad för din inre varelse. Till frid.

Det är väldigt svårt när man vet sig ha något oerhört och livsviktigt att förmedla. Alla ord och uttryck jag ska använda är missbrukade och utnyttjade så att de mist det värde de ska ha. Särskilt nu, direkt efter valet. Trygghet, t.ex. Nu kan trygghet värderas ungefär så att man får tänderna lagade till billigt pris.

Jag samtalade bekymrat med en medarbetare.

— Har du tänkt på att bibeln ensam är individuell? sa han plötsligt. Den tecknar människans situation, och har svar på problemen. Ideologisk litteratur talar annars bara om kollektiva system för att finna lösning på världsproblemen. Bara bibeln bryr sig om individen.

Ja, tänkte jag, bibeln är en oerhörd bok. Det finns inget annat att göra för en människovarelse som egentligen är så ensam, vilsen och orolig, än att söka sig till Guds eget ord; till bibeln. Hör här:

"På den sista dagen i högtiden, som ock var den förnämsta, stod Jesus där och ropade och sade: 'Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger.' Detta sade han om Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå."

Det här citatet var från Johannes' evangeliums sjunde kapitel. Jesus står där och bjuder ut livets vatten fritt och för intet. Men han tvingar ingen. "Om någon törstar . . ." Törstar du? Kom då och drick dig otörstig i livets vatten, som är så rent och klart, att var och en som dricker av det, får en springbrunn av det här undergörande vattnet inom sig. Det flyter fram som en flod. Med frid och styrka som en flod. Så är det att vara fylld av helig Ande!

Utan Guds ord till människorna i vår söndertorkade värld, vore vi utan hopp. Guds ord har vad du begär!

Stina Fridolfsson

Har du någon bok . . . ?

Vi har helt nyligt kunnat inrätta ett trevligt läsrum på Johannelund. Det är ett vackert rum med parkettgolv och öppen spis, samt gamla, fina fönster med utsikt över Ulvsundasjön.

I detta rum kan var och en dra sig undan för att i lugn och ro läsa eller koppla av. Ofta när man kommer in dit, står någon av de nyfrälsta ungdomarna i församlingen och rotar

intresserat i bokhyllorna. Tyvärr finns där alltför litet litteratur. Delvis på grund av att det kostar pengar att skaffa böcker, och så är det faktiskt inte lätt att finna *bra* böcker.

Det fordras omsorgsfullt urval.

Nu undrar vi: Har du någon bok hemma som du önskar att många fick läsa? En bok du själv fått välsignelse av? Låt

den då gå till ett bibliotek på Johannelund för våra ungdomar! Nu kommer också en hel skara bibelskoleelever från hela landet. Du kan på ett välbehövligt sätt vara med och fostradem! Varje månad trycks mycket litteratur i vårt land. Låt oss hjälpa våra ungdomar att välja *god* litteratur. De ska ju fostras till frontsoldater i Herrens armé.

Det finns ett mål. Det är att en brud skall tas ut. Men först skall hon förberedas och iordningställas. Den helige Ande är sänd i ett enda syfte och det är att ta ut en brud. En brud som talar samma språk som brudgummen. En brud som talar himmelens språk.

Br

Bibeltext: 1 Mos. 24: 1—31

Människan bygger, arbetar och planerar. Men Gud testar människans verk och det läser vi om i 1 Mos 11:5—9.

”Då steg Herren ned för att se staden och tornet som människobarnen byggde.

Och Herren sade: Se, de äro ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta är deras första tilltag, härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad de än besluta att göra.

Välän, låt oss stiga ditned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål.

Och så spridde Herren dem därifrån ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden.

Därav fick den namnet Babel, eftersom Herren där förbistrade hela jordens tungomål, därifrån spridde ock Herren ut dem över hela jorden.”

Helt plötsligt befinner man sig i den situationen att det finns en oövertränglig men osynlig barriär mellan människorna. De som hade varit så enade, så samlade, så beslutsamma, de som arbetat så intensivt och målmedvetet på tornet, befinner sig plötsligt i splittring och upplösning. Det fanns inga synliga murar, men den ene förstod inte den andre. Det var språkbarriärer.

Därför var Abraham så bestämd när han i 1 Mos 24:4 säger: ”utan du skall gå till mitt eget land och till min släkt och där taga hustru åt min son Isak.”

Isak skulle ha en hustru som talade samma språk. Hon kunde inte komma till Abrahams hus, hon kunde inte komma till himmelen, om hon talade ett annat språk. Hon kunde ha varit hur vacker, hur skön som helst, men hade hon inte haft samma språk som sonen, så hade hon varit en främling för sonen.

Paulus säger så här:

”Det finnes här i världen olika språk, vem vet huru många, och bland dem finnes intet vars ljud äro utan mening.

Men om jag icke förstår språket, så bliver jag en främling för den som talar, och den som talar bliver en främling för mig.” 1 Kor 14:10—11.

Och Paulus talar om främlingskap; han säger: ”hedningarna, vilka, i följd av den okunnighet som råder hos dem genom deras hjärtans förstockelse, äro förmörkade till förståndet och bort-

komna från det liv som är av Gud.” Ef 4:18.

Vi var främlingar, bortkomna från det liv som är av Gud. Vi förstod inte när man talade med oss om himmelska ting.

Det finns kristna som befinner sig i den situationen. De är kristna på ett sätt, men de är själiska. Därför upplever du, att när du talar om att Jesus har gripit ditt hjärta och du är hänförd, att Jesus mötte dig så underbart, så förstår de inte. De är ointresserade. Vi kan vara med i samma församling och offra till samma mission, men vi är främlingar. Vad beror det på?

Jo, Herren stiger ned, och i ett enda ögonblick så upplever man att församlingen har blivit tvåspråkig eller trespråkig eller fyrspråkig.

Man hoppades på enhet, ekumenik och förening. Men så stiger Herren ned, den helige Ande faller, och i stället för enhet och ekumenik, blir det splittring.

Så står man där och tittar på varandra och undrar vad det kan vara och man frågar sig: är jag verkligen frälst? Eller är det här något överkligt, oriktigt? Därför att det är så, att om vi känner främlingskap inför andliga realiteter, inför den tillkommande världens krafter, inför Andens liv, Andens yttringar, då känner vi också främlingskap inför Jesus?

Känner man främlingskap inför de levande kristna på jorden, då känner man också främlingskap inför Sonen. Det främlingskapet stänger oss också ute från himmelen.

Gud har berett något oerhört stort och rikt åt dem som älskar honom. Vill man lära känna detta, finns det inget jordiskt universitet och ingen teologisk fakultet som kan undervisa oss. Men Gud har ställt universums förnämsta pedagog till församlingens förfogande. Det är läraren, den helige Ande.

Den helige Ande talar Sonens språk. Skall du få veta vad som har blivit skänkt av Gud, då måste du lära dig språket. Du måste lära dig förstå språket, annars kommer du att vara en främling i församlingen, när den upplever Guds härlighet. Och stå utanför, när andra prisar Gud. Du måste få fatt i himmelens språk. Vi läser 1 Kor 2:9—13.

”Vi tala — såsom det heter i skriften — vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad

dens språk

Predikan av Arne Imsen Del II

Gud har berett åt dem som älska honom.

Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utranssakar ju allt, ja ock Guds djuphet.

Ty vilken människa vet vad som är i en människa, utom den människans egen ande? Likaså känner ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande.

Men vi hava ju icke fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud.

Om detta tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss, vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor. Men en själisk människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt. Den andliga människan åter kan utgrunda allt, men själv kan hon icke utgrundas av någon."

Är du undervisad av Anden? Säger du, att du förstår det här, och du förstår det här och det här, därför att Anden undervisar dig?

Vi läser i Ruts bok 4:2—4.

"Därefter tog Boas till sig tio män av de äldste i staden och sade: Sätten eder här. Och de satte sig.

Sedan sade han till bördemannen: det åkerstycke som tillhörde vår broder Elimelek har Noomi sålt, hon som kom tillbaka från Moabs land.

Därför tänkte jag att jag skulle underrätta dig därom och säga: Köp det inför dem som här sitta och inför mitt folks äldste. Om du vill taga det efter bördesrätt, så gör det, men om du icke vill taga det efter bördesrätt, så säg mig det, så att jag får veta det, ty ingen annan äger bördesrätt än du, och näst dig, jag själv. Han sade: Jag vill taga det efter bördesrätt."

Här möter vi en symbol. Tio vittnen, det är Guds tio budord. Under förhandlingarnas gång sker ett överlämnande. Och läser vi Rut 4:8 så står det:

"Så sade nu bördemannen till Boas: Köp du det, och han drog därvid av sig skon."

Den förste bördemannen fick ta skorna av sig. Han kunde inte börda Rut. Där har vi bilden på den förste Adams fattigdom och elände. Nog skulle Moses ha velat hjälpa folket och föra det in i landet och rädda det. Men han kunde inte. Och han fick ta av

sig skorna och överlämna dem till någon annan.

Moses hade de tio budorden. De ställde krav, men hade inget liv och ingen kraft. Men vad vi behövde det var löften och uppfyllelse. Och därför överlämnar Moses skon åt den rätte bördemannen som är Jesus Kristus. Och då grundas vår frälsning på ett nytt förbund med nya löften och en ny härlighet och med en ny välsignelse.

Vi läser i 1 Mos 24:10.

"Och tjänaren tog tio av sin herres kameler och drog åstad med allehanda dyrbara gåvor från sin herre, och han stod upp och drog åstad till Nahors stad i Aram-Naharaim."

Där har vi dem igen, de tio budorden. Tjänaren hade fått order av Abraham att ta med sig tio kameler, tio kameler att färdas genom öknen med. Här möter vi ordet som församlingens bärande kraft. Det är inte bara det att församlingen, bruden, skall tas ut. Hon skall också genom öknen. Hon skall bäras genom öknen. Det är nödvändigt att vi får klart för oss att genom ordet är vi uttagna och genom ordet är vi bevarade. Under den svåra ökenfärden, är det Guds ord som bevarar.

Elieser drar iväg med de tio kamelerna och kommer till vattenbrunnen. Vi läser 1 Mos 24:11.

"Där lät han kamelerna lägga sig utanför staden, vid en vattenbrunn, och det led mot aftonen, den tid då kvinnorna pläga komma ut för att hämta vatten."

Där har vi bilden på Anden som vår förebedjare. Anden trängtar med svartsjuk kärlek och manar oss ut ur lägren, ut ur sammanhangen. Han leder oss till källorna, till brunnen, för att han vill möta med oss. Och han vill delge oss den gudomliga kallelsen ovanifrån i Jesus Kristus. Har du fått den kallelsen? Har du upplevt den? Har du blivit föremål för hans ynnest?

Då Rebecka kommer fram till brunnen ser vi hur Elieser går fram till henne och tar en näsring, som han hade med sig från sonens hem och fäster den på henne. Näsringen gick runt hennes mun.

Vi läser om hur Rebeckas broder fick se det här. 1 Mos 24:30.

"När han nämligen såg näsringen och armbanden som hans syster bar, och när han hörde hur hans

Forts sid 16

Även en ung människa kan ha en lång och svår väg till tron bakom sig. GUNDER LUNDMARK från Norsjö i Västerbotten har sänt oss sitt vittnesbörd om den vägen. Idag är han frälst, döpt och andedöpt och är med på årets bibelskola i Stockholm.

”På konfirmationstimmarna fick jag lära mig att man var Guds barn om man var barndöpt och gick i kyrkan. Ingen talade om att man måste födas på nytt. Men jag längtade efter Jesus. Jag behövde förlåtelse och jag visste att Han snart skulle komma ...”

Livets menir

Sedan min barndom har Gud kallat mig som efterföljare och evangelist. Jag förstod inte kallelserna då, men nu förstår jag vad som är Guds vilja med mitt liv. Redan som barn lärde jag mig bedja och läsa Bibeln. En dag kom det för mig att jag ville bli evangelist. Jag gick och dagdrömde och fantiserade om det. Jag hade många andliga frågor, så jag var ett enda stort varför.

Det andliga intresset avtog snart. När jag var 14 år, beslöt jag att undersöka hur kristna människor var. För jag ville bli en kristen. I konfirmerationsundervisningen fick jag lära mig att man var ett Guds barn, en kristen, på grund av att man var barndöpt, läste bibeln, bad och gick i kyrkan. Men ingen lärde mig att man måste födas på nytt. Efter konfirmerationen beslöt jag att försöka bedja varje dag. När jag läste Bibeln var den för mig en lagbok. Jag trodde att man skulle vara en kristen genom laggärningar. I Moseböckerna läste jag vad man inte skulle göra. I Nya Testamentet läste jag vad man skulle göra. *"Given I dem att äta!"* (Matt 25: 29—46). Jag trodde att man bara skulle giva människorna vanligt bröd, och jag hade inget att ge. Ibland trodde jag att jag var en kristen. Jag bad ju, läste i Bibeln och var barndöpt. Men jag förstod att jag bara var en vanlig människa.

En sökare

En dag kom detta för mig i tankarna: "Tänk om Jesus kommer; då kommer jag inte till himlen." Jag var 15 år och hade just slutat 7:an för att börja i högstadiet. Det var 1968. Jag tyckte att livet lekte och var spännande. Jag ville pröva mig fram här i livet. Jag hade börjat snusa, och jag kunde ibland gå för mig själv och dricka öl och försöka

drömma mig bort i fantasin. Men ibland kommer ångest över mig. "Jag kommer aldrig till himlen", tänkte jag. Jag ville fly ifrån allsammans, lämna hemmet, skolan och mitt andliga intresse. Ju mer jag läste i Bibeln, dess mer fick jag klarhet i. En dag fann jag bibelversen: *"Den som söker han finner."* (Matt. 7: 7—8) Då förstod jag att jag var en sökare.

Behövde förlåtelse

Nu förflyttar vi oss ännu ett år framåt till 1969. Då kom en ny ångestperiod. Jag hade slutat åttan och var sexton år. Jag och en kamrat firade skolavslutningen med öl. Det var första gången jag var berusad. Sedan började jag dricka öl på allvar. Jag ville leva livet och ha roligt medan jag var ung. Nionde skolåret började jag röka så smått. Ibland blev jag vred och kände mig förföljd. Jag visste ju att satan fanns. Det var han som förföljde mig med frestelser, synder, oro och ångest. Det var han som inbillade mig en massa saker. Men jag fortsatte att bedja till Gud, för bönen var ett behov som inte ville ta slut. Satan visste tydligen att jag en dag skulle bli frälst. Innerst inne ville jag bli en kristen, och upplevde därför kamp. Det var två makter som kämpade om mig. Djävulen ville döda mig, och Gud ville frälsa mig. Därför fick jag självmordstankar ibland medan jag ibland ville bli kristen.

Hösten 1970 började jag i en svesk kurs i Skellefteå. Man blev sig själv i en stad. Men jag kom längre bort från Gud. Jag drack mig berusad två—tre gånger i veckan. Efter kursens slut sökte jag arbete. Det var svårt att få tag i något, så för det mesta gick jag arbetslös. Jag tyckte

att livet var meningslöst. Ibland grät jag och bad till Gud om syndernas förlåtelse. En dag kom frågan till mig: Är det synd att dricka sprit? Jag letade i Bibeln efter svar, och fann det här: *"De som sova, de sova om natten, och de som dricka sig druckna, de äro druckna om natten."* (1 Tess. 5: 7) Jag visste att jag var en syndare som behövde förlåtelse, men jag trodde inte att Jesus skulle ta emot mig. Snart skulle Jesus komma; Vad skulle jag ta mig till?

Längtade efter Jesus

Sommaren 1971 höll jag på att supa ihjäl mig. Där hemma hade de fått veta att jag missbrukade sprit, så vi blev osams ibland. Jag längtade efter att få möta Jesus. Allt som dagarna gick, kom jag närmare döden. Jag var rädd, för jag visste att förr eller senare skulle jag dö. Jag gick till danser och söp mig full, men jag sökte efter livets mening. Oron steg därför att jag inte hade många intressen. Vad skulle jag göra? Ångesten steg därför att jag var rädd. Varje gång jag gjort någon synd ångrade jag mig och skämdes för vad jag hade gjort. Ångesten och oron var svåra bördor för mig, och därför ökade mitt spritmissbruk. Men jag ropade till Gud i bön efter förlåtelse och frälsning. På hösten kom bönesvaret. Innan jag for till Skellefteå för att börja en yrkesskola sa mamma till mig: "Jag tycker att du ska gå med i en kristen grupp." Redan under första veckan mötte jag några kristna EFS-ungdomar som inbjöd mig till möten. Under första mötet jag gick på, lade jag märke till något hos de kristna ungdomarna som jag inte märkt hos andra människor. De hade något som jag saknade. De hade glädje.

Forts sid 15

g är glädje i Gud

PÅ VÄGEN TILL DAMASKUS

Maranatagruppen är välbehållen hemma. En över förväntan intressant resa i Israel avslutades med några dramatiska dygn i turiststaden Natanya under själva krigsutbrottet. Vi får en rapport därifrån och även från en resa i det ockuperade Golan dagarna innan det syriska anfallet.

Ledare på vår resa var Arne Imsen och Gunno Andersson, Stockholm.

□ Med ett närmast överkligt lugn bereder sig folket här i kuststaden Natanya för strid. Kl 14.00 på judarnas viktigaste helgdag Yom Kippur — GT:s långfredag — går första mobiliseringslarmet. Det finns ingen trafik på gatorna alla busslinjer är inställda. Restauranger och affärer är stängda och det går knappast att få tag på en läsk när dagen är som hetast. För hela Israels folk är den stora försoningsdagen en fastedag. Turisterna strövar planlöst omkring i hotellstaden. Efter första lar-

met och de preliminära nyhetsrapporterna har det annars så hektiska badlivet kommit av sig. Israelisk massmedia, som av tradition inte har några sändningar denna helgdag, är till att börja med ytterst sparsamma med kommunkéerna och vi följer händelseförloppet via BBC:s sändningar på Mellanöstern.

I synagogorna pågår gudstjänstfirandet. Bönerop och psalmsång hörs vida omkring. Och det är till synagogorna folket drar sig. Männen med sina karaktäristiska mössor på

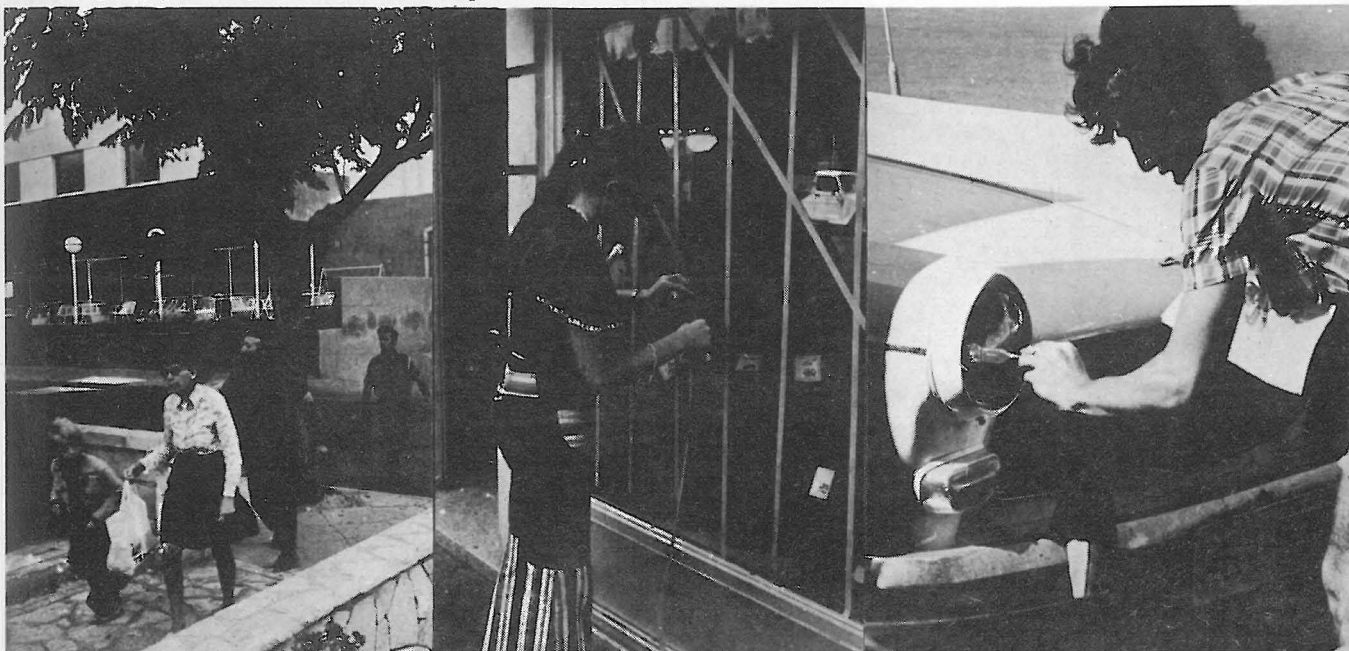
nacken och psalmbok och bönenamnet under armen. Synagogan är endast för män. Kvinnor och barn samlas i angränsande rum.

□ Det är krig

Efter någon timme börjar trafiken rulla. Helgfriden störs av militärjeepar och lastfordon som under hela eftermiddagen kör upp framför hotellet mitt emot vårt. Vi hör svaga detonationer, förmodligen ljudbangar och några pilsnabba jetplan

● Beredskapslarm på försoningsdagen

*Turiststaden Natanya bereder sig för strid. Bevakningen på gatorna skärps. Affärs-
männen tejpar för skyltfönstren, frivilliga ungdomar målar över bilstrålkastarna. Allt
går mycket lugnt till och alla är optimister.*

Soldaten

Om några timmar är han vid fronten. Han räknas så som en av världens skickligaste soldater och han har sexdagarskrigets triumfer väl i minnet. Genomsnittssoldaten i Israel kämpar inte med någon religiös övertygelse. Tror inte på Gud. Förlitar sig helt på Moshe Dayan och den israeliska försvarsmaskinen i striden om ett vidgat och befäst fosterland. Och han är beredd att själv kämpa hårt för en fullständig seger.

Reportage : Lasse Andersson

far i formation norrut. På solterrassen där medelålders pilgrimmer från USA och Europa brukar sitta och läppja på iskylda drinkar växer skaran av unga israeler med trunkar och leriga marschkängor. En del ser ut att vara garvade veteraner för andra är det tydligen första gången man drar ut i fält. En ung officer anländer med familjen. Det blir en kort avskedsceremoni på trottoaren. Han lyfter upp barnen ett i taget och tar farväl ingen vet för hur länge. Men försoningsfriden är slut för den här

gången. Officeren prickar av sina mannar i tjock rulla. Det är inget fel på stämningen. Man dunkar kompisar i ryggen och försäkrar för nyfikna turister att det inte finns anledning att oroa sig. De avslöjar att Egypten attackerar i Suez och att syrisk förband gjort inbrytningar i Golan. — Men vi ska ge dem en läxa, säger de ännu civilklädda soldaterna. — Ni minns väl juni 1967... Men det råder ingen tvekan om att det är krig.

När vi i maranatagruppen allt som

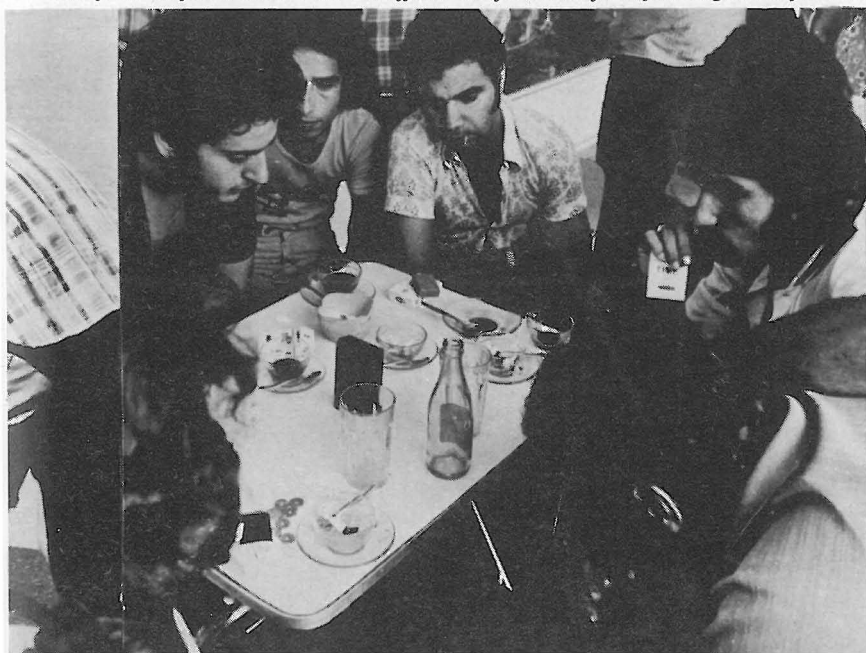
allt 33 personer anlände till Natanya var tre dagar anslagna som för avkoppling och vila efter en över förväntan intressant resa i Israel. Vi kom närmast från Tiberias vid Genesarets sjö som varit basen för våra färder runt om i Galiléen.

☐ Vägen till Damaskus

Dagsturerna upp till de ockuperade Golanhöjderna längst uppe i norr måste ses som ett mycket djärvt ini-

Forts sid 17

Man följer med allt större spänning nyhetssändningarna. Anfallet var allvarligare och större än man från början trodde. T.h. En officer tar farväl av familjen. Ingen vet för hur länge.

Svenska turister i Israel:

Vi såg luftstrider över Golanbergen

En svensk turistgrupp med LINNÉ ERIKSSON och WILLIAM EDVARDSSON, ÖM, i spetsen tvingades uppsöka skyddsrum under Israelkrigets första dag. De kom till Galiléen dagen ef-

ter maranatagruppen men istället för en busstur till Golanhöjderna fick man tillbringa några timmar i skyddsrum sedan flyglarm gått över staden Tiberias. På Lods flygplats fick Arne Im-

sen ett samtal med Edvardsson, som gjort många resor till Israel, om de dramatiska timmarna. Vi fick också en del synpunkter på situationen i övrigt i landet.

Vägen upp till Golanhöjderna är kantad med vraken efter syriska tanks som slogs ut 1967.

Reseledaren William Edvardsson upplevde med sin grupp krigs-
utbrottet några mil från norra fronten i Golan.

Här följer hans skildring:

— Först hördes en väldig kanonad i två timmar. Då kom man från hotellet och ropade på oss och sa att vi måste allesammans gå ner i skyddsrummet. Där samlades vi tillsammans med svenskar och de judar, som var på hotellet. Det var så gripande därnere, för de var så snälla mot oss. En av våra fruar brast i gråt och sa: "Jag vill hem till mina barn!" Hon trodde att det var mycket farligt. Då kom en jude med ett glas vatten för att hjälpa henne.

Efter två timmar fick vi gå ut igen och då var kanonaden inte så svår. Men hela kvällen så såg vi hur de bombade, och när det blivit mörkt såg vi hur de sände upp sådana där lysbomber.

Det mest dramatiska tyckte jag var redan på förmiddagen på söndag. Då såg vi tydligt och klart på två mils avstånd fyra syriska MIG-plan komma in över Israel. Men de sköts ner och fattade eld, och i en sån där skruvform gick de ner i rök, och när de slog i marken såg vi hur det uppstod sådana där rökmoln. Det tyckte jag var lite otäckt.

Då ringde jag till vår resebyrå och bad dem att de skulle vara snälla och ta ner hela sällskapet till Natanya. Jag märkte att en del damer började bli lite skakis. Det var inte

så lätt att få dem med på det, men efter ett tag, bad de regeringen om tillåtelse. Det måste de ha, för hela vägen var full med militärkonvojer.

När vi åkte ner mötte vi en konvoj, som var särskilt intressant, för det var gamla ryska tanks, som de hade tagit som krigsbyte i 6-dagarskriget och nu reparerat och gjort i ordning. Dessa stora, väldiga och tunga hejare körde de upp emot Golanhöjderna. Det var konvoj på konvoj och bussar med soldater i och sköterskor.

Hela dagen vi var kvar däruppe, såg vi hur de kom med ambulanser i full fart uppifrån Golan-höjderna. Tydligen räckte inte ambulanserna till, för till slut kom de med lastbilar, där det låg sårade, som vi såg röra sig på lastbilsflaket. Det var en litet otäck upplevelse.

Stora Försoningsdagen

Men när ni var där, fick ni någon kontakt med omvärlden, med några utanför själva gruppen?

På lördag fm under Yom Kippur var vi i synagogan. En av synagogorna inne i Tiberias under ett par timmar av gudstjänsten.

De var mycket vänliga. De kom med sina hebreiska böcker och pekade, att vi kunde följa med.

Hela ert program sprack naturligtvis då?

Under Yom Kippur tog vi oss inte ut, och så var det krig dan därpå, så vi fick inte se någonting.

Kriget bröt ut klockan två på den stora försoningsdagen. Det var naturligtvis arabernas avsikt, för då var det minst bevakning. Så många som möjligt hade ju fått permission och de var svaga.

Först marscherade syrierna in på Israels område. Men så fort Israel fått upp trupper slog de ju tillbaka dem. Det knepiga var ju det att *radion var avstängd*, och det är ju genom radion, som de kallar på folk. Så araberna visste vilken dag de skulle klippa till.

Hur upplevde du att befolkningen i Tiberias tog det här? Det var ju trots allt ett överrumplande anfall?

Befolkningen tog det lugnt, för de är ju vana däruppe sen tiden då syrierna låg på Golan-höjderna. Det var ju nästan daglig beskjutning på den tiden.

Skyddsrummet

Berätta hur ni upplevde situationen i skyddsrummet? Hur var skyddsrummet? Var det ett ordentligt, väl planerat skyddsrum?

Nej, det var det inte. Det var alltså källaren i ett nybyggt hotell. Det var inte fullbordat utan vi fick sitta på lådor och mattor och grejor lite varstans.

Men hade ni ljus?

Det var gluggar i väggen där det kom in ljus. Så kom de med kaffe till oss...

Var ni svenskar ensamma där?

Det var judar med också. De var mycket vänliga och pratade med oss så gott de kunde.

De här resorna som du har gjort härnere, hur tycker du att turisterna upplever Israel?

Ja, de troende blir ju väldigt gripna och vill tillbaka igen. Första gången man reser blir det många nya intryck. Man kan nästan inte smälta det. Andra gången börjar det ljusna litet grann. Tredje gången får man nog största behållningen av det.

Araberna

Hur upplever du själv situationen i Israel med tanke på alla de grupper som finns i landet. Jag tänker på den ganska betydelsefulla arabiska minoriteten.

Det tycks ju som om judar och

Forts sid 16

Efter mötet hade man en bönestund. Då fick jag möta Gud och bli frälst.

En tid senare gick jag med i en bönegrupp, och den har varit till välsignelse för mig. Ängesten och oron försvann. Jag var nu inte längre rädd för att dö. Jesus hade kommit in i mitt hjärta och förvandlat mitt liv. Jag hade fått evigt liv som gåva, och blivit Guds barn genom tron på Jesus. "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv." (Joh. 3: 16) "Ty av nåden ären I frälsta genom tro, och det icke av eder själva, en Guds gåva är det." (Ef. 2: 8)

I början av mitt liv som kristen var det svårt och kämpigt, tyckte jag. När frestelser och prövningar kom, försökte jag kämpa mot av egen kraft, men då misslyckades jag. Jag fick då fly till Jesus, korset och blodet i bön, för att få upprättelse, befrielse och förlåtelse. "Om vi bekänna våra synder så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh. 1: 9) Nu hade jag upptäckt att det var viktigt att be till Jesus om hjälp och kraft.

Maranatomöte

Det spred sig till en efter en att jag hade blivit frälst. En dag träffade jag en nyfrälst kamrat, och vi kom att bli mycket goda vänner. Han tillhörde Bibeltrogna vänner, gammeldags lutherskt missionssällskap, men underligt nog föreslog han mig att vi skulle gå på maranatomöte någon kväll. Jag tyckte det var roligt att vara med på dessa möten. Man blev styrkt och vaken som kristen när man var där. Jag blev där uppmannad att gå dopets väg.

En gång då jag var på möte i Norsjös missionskyrka fick jag uppleva verklig frälsningsvisshet genom Guds ord. Spritbegäret lämnade mig. Vilken glädje! Alla mina problem och bekymmer har jag fått lämna till Jesus. Ja, livets mening är glädjen i Gud. "Nu lever icke mer jag,

utan Kristus lever i mig, och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds son som har älskat mig och utgivit sig själv för mig." (Gal 2: 20) Jag har upptäckt vilken stor nåd det är att få vara Guds barn. Jag har valt livet, och det är för mig Jesus Kristus, och att dö, det är mig en vinning. Jesus är mitt liv, och han har hjälpt mig att vittna för människor.

Andedöpt

Jag började emellertid läsa bibeln ännu mer, för jag märkte att det var inte bara kunskap man kunde hämta i den, utan kraft och mod. Jag behövde både läsa i bibeln och bedja för att mitt andliga liv skulle bestå och utvecklas. När jag gick på Maranatomöten i Skellefteå blev jag alltid uppmannad att låta döpa mig. Jag fick några bibelställen om dopet på ett möte, men jag tänkte: "Inte ska jag döpa mig än, inte förrän Gud säger det till mig. För resten är jag barndöpt!" Men en kväll var jag på maranatomöte igen. Under eftermiddagen kom Eva som vanligt och hälsade mig med frid och sa: "Ska du inte komma fram så vi får be till Gud att du blir andedöpt?" Jag tvekade, men slutligen gick jag fram och de bad för mig. Jesus döpte mig i den helige Ande, och jag prisade Gud i tungor. Eva tyckte då att jag skulle låta döpa mig.

Nu hade Gud talat till mig, så när jag kom hem och det blev tal om dop så höll jag på troendedopet och min kamrat på barndopet. I skolan vittnade jag om Jesus för hela klassen. Jag talade om att jag brukade vara på Maranatomöten.

På sommaren

På sommaren hade Maranata tältmöten i Norsjö, och jag besökte mötena mycket. Då började Gud att på nytt tala till mig om dopet, och när jag läste Bibeln så fäste jag blicken på en bibelvers som Gud talade genom: "Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst, men den som icke tror, han skall bli fördömd." (Mark. 16: 16) Då upplevde jag på nytt en kallelse från Gud att jag skulle bli evangelist.

Hösten 1972 började jag andra

året i Skellefteå. Jag hade tänkt sluta skolan och gå en evangelistkurs, men jag sökte aldrig in på den. Sedan tyckte jag det var lika bra att gå ut skolan först. Jag delade rum med en kamrat som också var kristen. Sedan jag blivit frälst läste jag mycket. Böcker om filosofi, teologi och psykologi lånade jag på biblioteket. På missionsbokhandeln köpte jag kristen litteratur, och jag beställde fråge- och studiehäften om det kristna livet. Jag tänkte att om jag skulle bli evangelist, så måste jag veta mycket. Detta skolar blev fyllt med prövningar, kamp, frestelser och problem. Jag och min rumskamrat fortsatte att vara med i EFS-bönegruppen, men vi var sällan med på sammankomsterna. Vi tyckte de var för andliga och allvarliga. Ibland gick vi på Filadelfia, och ibland gick vi till missionsförsamlingen eller Maranata. Alltid hittade vi något fel på de olika samfundet. Maranata var dock den församling jag hade mest respekt för och tyckte bäst om. När jag var hemma i Norsjö gick jag mest till Missionsförsamlingen.

Nu var det...

Nu var det inte som det skulle vara i mitt andliga liv. Frimodigheten tycktes ha lämnat mig. Jag upplevde det som att kraften svek mig. Sällan bekände jag mig som kristen eller vittnade om Jesus i skolan och på fritiden. Jag trivdes inte så bra i skolan, så ibland trodde jag att Jesus hade övergivit mig. Jag kände att jag inte var fullständigt frigjord. Jag upplevde nederlag som gjorde mig förtvivlad; jag hade också oro och nöd i min själ, vilket gjorde att jag trodde att jag gjort en oförlätlig synd. Jag kunde instämma i vad som står i Rom. 7: 19—24. Det goda, som jag vill, gör jag icke, men det onda som jag icke vill, det gör jag. Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Jag upptäckte dock att Gud är trofast, att Jesus var vid min sida och ville ge mig förlåtelse och befrielsen.

Min personliga bön till Gud var att han skulle visa vad som var hans vilja och plan med mitt liv. Det står ju i hans ord att: "Jag vill lära dig

Forts sid 16

araber mer och mer kommer överens och samarbetar.

Du tror på att det blir en sammansmältning?

Det tror jag. Jag satt själv i två timmar och pratade med en arabisk chaufför, när sällskapet var nere och badade. Jag sa till honom: "Säg mig, har ni det sämre nu?" Han sa: "Vi arbetare har det mycket bättre". De rika araberna har fått det sämre, för de måste arbeta och tjäna till sitt uppehälle. De stora shejkerna, de var vana vid att bara sitta och håva in pengar, så de tycker inte om det.

Så du menar att en demokratisering har skett helt enkelt och en social utjämning?

Absolut!

Har du iakttagit det under den här tiden som du har hunnit vara här?

Visst! Under åtta år har jag varit här nästan varje år.

Ser du några förändringar från gång till gång?

Ja, det är en oerhörd utveckling i materiellt avseende, men religiöst så går det tillbaka. Mer och mer ser jag på biografannonserna, att de har börjat med sådana här nakenfilmer. Det är moralupplösning.

Menar du att staten håller på att sekulariseras?

Just det. Golda Meir har själv sagt, att hon är ledsen över att judafolket blir mindre och mindre judiskt. Nu

lägger hon in, naturligtvis, den judiska moralen. Så det går utför där.

De ortodoxa judarna

— Vi träffades sist vid Klagomuren, där vi såg judarna som prisade och sjöng och var lyckliga över ... vad skall vi säga, de var lyckliga över sabbatsdagens inledning. Hur tror du att de här judarna som betraktas som ortodoxa upplever sin situation i förhållande till den judiska staten? Kan de akklimatisera sig?

De ortodoxa judarna menar att den staten Israel som finns nu inte är ett Guds verk, utan ett verk av Ben Gurion och socialisterna. De menar att den verkliga judiska staten kommer först när Messias kommer.

Vad tror du om det?

På ett sätt har de ju rätt, för det är ju när Messias kommer och blir deras konung, som den verkliga judiska staten kommer.

Det kristna inflytandet här i Israel är ännu ganska litet, tror du det finns möjligheter till framryckning på den fronten?

Ja, jag har min egen lilla uppfattning där. Jag tror inte att vi skall försöka omvända judarna, för det gör Jesus när han kommer. Då skall hela folket bli frälst och han skall utplåna deras synder på en enda dag.

Så du menar det, att Israel är inget missionsobjekt?

Inte i vanlig bemärkelse. Men jag tror att det är mycket bra att sprida Nya Testamenten och skrifter för att liksom uppmjuka det, men att för-

söka omvända judar det tror jag inte mycket på.

William Edvardsson har varit en av nyckelpersonerna inom Örebro-Missionen. Som Inre Missionens sekreterare i tretton år har han haft hand om evangelistmissionen och bibelskolan och allt vad som för övrigt hör till Inre Missionen. Från november månad är dock Edvardsson pensionerad från tjänsten.

LIVETS ...

forts fr sid 15

och undervisa dig om den väg du skall vandra, jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig". (Ps 32: 8) I mars 1973 gick jag dopets väg. I maranatas tält, som även denna sommar var rest i Norsjö, fick jag möta Herren på nytt, och fick en förnyad kallelse från Herren. Jag åkte sedan till Malmköping, där jag fick vara med om mäktiga upplevelser och erfarenheter. Jag kan inte i ord beskriva vad Herren gjorde. Där fick jag nåd att vakna upp på nytt och möta Herren. Jag fick också Ordets hemligheter uppenbarade för mig. Så har jag fått den nåden att lära känna Guds vilja med mig.

När jag kom hem från Malmköping, begärde jag utträde ur kyrkan. Nu är tid att vakna, Jesus kommer snart. Är du redo? Strid för sanningen! Amen. Maranata!

BRUDENS ... forts fr sid 7

syster Rebecka berättade: så och så talade mannen till mig, då begav han sig ut till mannen, där denne stod hos kamelerna vid källan."

Elieser gav henne armbanden till hennes händer och näsringen till hennes mun. Det talar om beaktelsen. Det är ingen av oss som har sett Jesus, men den helige Ande har talat om för oss vem han är, vad han äger och vad han förmår. Och så har vi fått denna underbara beaktelse. Vi bekänner att Jesus Kristus är Herre. Vi bekänner det i tro.

Så utrustas vi för resan. Vi får kläder, kraft och inspiration och den helige Ande är med oss under vandringen till hemlandet. Anden talar med oss om hemlandets härlighet och välsignelser, och om de segande resurser som finns där. Så förs konversationen, samtalet, om de ting som väntar bruden. Och vi vet att i öknen drar det underdömd ihop sig till storm, men kamelerna, öknens skepp, är rustade för det.

Man bär med sig resurserna genom öknen. När stormen blåser upp och den fruktansvärda ökensan-

den slår emot en, lägger man sig ned i skydd utav kamelens kropp. Det är där, i skydd utav kamelens kropp, som bruden finner lä.

Det ser ibland ut som om vi skulle fångas och förgås, men Herren har ställt resurser till vårt förfogande. Med de resurserna övervinna vi de värsta ökenstormar och den största nöd, och en dag står vi hemma. Då får vi gå in i de himmelska boningarna, i de heligas boningar. Då är striden slut.

Men en sak måste stå kristallklar för oss. Det är fråga om en brudförsamling, som är uttagen på gudomliga villkor, i ett gudomligt mönster och med gudomliga metoder.

Det går inte att ansluta sig till den. Man kommer aldrig att delta i lovsången, i glädjen, i samtalen och i det som intresserar och uppbygger Guds folk, om man inte får trons språk, och börjar tala trons ord.

Man måste födas in i brudförsamlingen. Man måste få en ny natur inplanterad i sig så att man börjar tala i överensstämmelse med Guds vilja.

tativ. Det ingår förmodligen i staten Israels psykologiska krigföring att låta turistbussarna rulla uteder stilleståndslinjerna från 1967. Gränser som aldrig accepterats av syrierna och där ständiga trakasserier förekommer.

Vägen till Golan går genom bergspass och högsätter. Runt om i landskapet ser vi lämningar från juniorkriget. Långa sträckor går genom minerat område, avgränsat med taggtråd. Vi stannar och tar upp några liftande soldater. De sitter tysta och verkar inte vara upplagda för samtal. En skylt pekar ut vägen till Damaskus. I den sk spökstaden Kuneitra utlovar vår guid en kort paus och vi stannar vid något som mest liknar ett militärfik. Staden är fullständigt öde och det berättas att den totalevakuades av syrierna under några få timmar i slutet på sexdagarskriget. Kuneitra befolkas enbart av israelisk militär.

Våra liftande vänner, som påstås vara en av världens bästa soldater, lämnar oss vid ett militärläger mest bestående av tält. Ingen av oss vet att bara ett par dagar senare skall en av historiens största pansarslag äga rum just här i trakten. Men stämningen är onekligen krigisk. Ingen civilbefolkning syns till och vägen är kantad med vraken efter syriska tanks. Vi är bara några mil från Damaskus.

Efraim, vår chaufför berättar att Kairoradions propagandasändningar dagligen utlovar befrielse för dessa områden. 1967 var han segerrik tankförare i Sinai. Vi lämnar det ockuperade Golan som en av de absolut sista turistgrupperna före krigsutbrottet.

□ Ödemarken blomstrar

Väl inne på israeliskt område ser vi genast förvandlingen. Rader av olivträd täcker bergssluttningarna. Vildmarken bevattnas av sinnrika kanalsystem. Nere i dalarna ligger kibbutzerna som gröna oaser. De har byggts av pionjärer som levt under ständigt hot från fiende i Golan-bergen.

— Jag har flera vänner på universitetet i Jerusalem som bott här uppe, berättar vår guid *Susanna Markus* på flytande svenska. — Nästan dagligen var de utsatta för skott som tryckte i bergen. Sedan våra soldater intagit Golan 1967 har vi

levt i frid. Därför är det viktigt att vi kan hålla hela golanområdet fritt — Vi skall göra ett undantag i dag, säger *Susanna*. Vi skall göra ett hastigt besök i en kibbutz. Det enda området i Israel som är stängt för turism.

Under några timmar går vi omkring i en av nordligast belägna kibbutzerna Neot Mordekhai. Många av medlemmarna här är europeiska judar som räddats från nazisternas koncentrationsläger. Tyvärr blir det bara en flyktig skytt av det inre liv som rymmer så många hemligheter till staten Israels existens. Enligt aktuella rapporter har även Neot Mordekhai nu märkts av det krig som rasar i det heliga landet.

□ Vi måste handla!

På kvällen har vi en liten fest för *Susanna* och chauffören. Hon berättar om landet hur det fungerar som modern stat och om de problem som är speciella just för Israel. Och de är många. Hon tror inte på Gud eller Messias allra minst i fråga om krig.

— Det går att filosofera om kristen kärlekslära i fred, säger hon upprörd. — Men inför porten till en gaskammare i Auschwitz eller inför det ständiga hotet från arabvärlden måste man handla. Med vapen. Det har vi lärt oss. Vi har *ingen* att låta oss till.

— Och nu kan jag berätta att det ryktas om truppsammandragningar i Golan. Det var ovanligt lite turister däruppe idag.

Så talar en ung men erfaren israel 1973. Och det är viktigt att komma ihåg att hon talat för den majoritet av icke troende judar som idag befolkar Israel.

Så fortsätter gruppen ner mot kusten. Vi passerar Megiddos slätter och Harmageddon. Det är tyst i bussen. Luften dallrar av solvärmen över den vidsträckta slätten. Här har inga franciskaner byggt minneskyrkor eller monument. Harmageddon tillhör framtiden och profetian.

□ Frid och krig

I Natanya upplever vi första kvällen turism i full skala. På gatukafféerna trängs moderna människor. Israeler och européer går inte att skilja åt. Alla är lika klädda. Vi är i västerlandet. Nöjeslivet stannar tvärt när försoningsdagen bryter in på fredagseftermiddagen. TV och radio upphör att sända. Israel firar Yom Kippur under fasta. Gatorna fylls

med festklädda familjer. Luften är ljum och svalkas något av brisen från Medelhavet. Barnen hoppar hage på de vita trafikmarkeringarna. Intrycket är överväldigande och får er att tänka på det Fridsrike som trots allt skall komma.

Då anfaller Egypten i söder och Syrien i norr. Arabstaterna känner väl till judiska sedvänjorna. Många soldater har permission. Beredskapen är låg. Kommunikationerna ligger nere till 90 %.

Kvar i Natanya är nu bara de äldre, vi turister och de som av olika anledningar inte får delta i landets försvar. Staden mörkläggs. Butiksägare tejpar för fönstren och frivilliga ungdomar målar över bilarnas stärkekastare. Israel är i krig för fjärde gången. Och om vi inte visste det förut får vi påminnelser om att judarna förknippas krig med seger. Vid nyhetssändningarna skockas man kring den som har en transistor. En grupp arabiska ynglingar ler med en blandning av osäkerhet och förakt när Moshe Dayan ger en TV-rapport från fronterna. De blottar därmed ett av de stora inre problemen i dagens Israel. En miljon araber som på intet vis deltar i kriget och därmed utesluts från normal samhällsgemenskap.

□ Vi kommer iväg

Vägen till Tel Aviv går genom ett totalt mörklagt Israel. Vi möter ändlösa rader av tunga militärtransporter, tanks och luftvärn, på väg mot fronten i norr. Lods flygplats myllrar av människor. Några får tillstånd andra blir kvar i ovissheten. Vi checkar in under rigorös kontroll. Allt från kameror till tandkrämstuber undersöks. En elektrisk kam vållar ett tillfälligt stopp i den ringlande kön. Men vi kommer iväg minuterna innan soluppgången. Ingen civil trafik tillåts i dagsljus. Då är Lod åter militär flygbas.

Från kabinfönstret får vi helt hastigt ett panorama över de heliga landet. Liksom Mose när han på Nebo berg mottog ett förnyat löfte om folkets intåg i Kaanan. Vi vet att vi idag står mycket nära den totala uppfyllelsen av detta löfte: Kristus skall sätta sina fötter på Oljeberget, striden skall avblåsas, gränserna skall säkras för all tid. Då kommer Fridsriket och inget flyglarm skall mer störa barnen som hoppar hage på trafikmarkeringarna — resterna av en ond och fredlös tidsålder.

NYHETER!

Här presenterar vi två efterlängtade nyheter som utkommer i dagarna.

MRL 2107 Stereo "JESUS KOMMER!"

Arne Imsen sjunger med församlingen

Sida A

- 1 a) JESUS HAR EN BOK I HIMLEN
b) O, DET SKALL BLI HÄRLIGT FÖR MIG
- 2 a) MED ÖVERÄNGELS RÖST OCH GUDS BÅ-
SUN
b) SNART ÄR HAN HÄR
c) VILKEN DAG DET SKALL BLI
- 3 OM DU VINNER JORDISK MAKT OCH ÄRA
- 4 LEVER DU IDAG MIN VÄN

Sida B

- 1 OM KORSET TYNGER (TACK JESUS KÄR)
- 2 ATT VARA DIN
- 3 a) JAG VILL HELLRE HA JESUS
b) EN UNDERBAR, UNDERBAR KÄLLA
c) DET FINNES EJ JORDISK SLÄKTSKAP
- 4 a) SKALL DET BLI NÅGRA STJÄRNOR
b) JESUS KOMMER (Tal A. Imsen)
c) SNART KOMMER MIN JESUS
- 5 GÅ, GÅ SKÖRDEMAN GÅ

MRL 2109 Stereo "HAN FANN MIG!"

Torgsångare från Johannelund och Gamla Bro

Sida A

1. HAN FANN MIG
2. Kort tal av A. Imsen
3. INGEN ÄR SÅ FULL AV NÅD
4. Kjell Roos vittnar
5. SEGER I JESUS
6. Bo-Göran Gustafsson vittnar
7. KOM NU TILL KÄLLAN
8. JAG VILL TACKA HERREN
9. Lasse Ericsson vittnar
10. O, VAD JAG ÄLSKAR JESUS
11. Fred Örtengren vittnar
12. FÅR JAG SE DIG

Sida B

1. HAN HAR ÖPPNAT PÄRLEPORTEN
2. ETT HÄRLIGT MÖTE
3. BARNATRO
4. MARANATAFOLKET
5. VÅR HERRE KALLAR
6. VILKEN DAG DET SKALL BLI

Båda skivorna kommer även på kassett.
LP/kassett kostar 32:50 kr/st inkl. moms.

BLIV STILLA!

Text: Stina Fridolfsson

Jag nåddes av en personlig hälsning från Gud i dag. Jag misstänker att han försökt nå mig med den länge och väl. Men jag var så upptagen med arbete och gudstjänstfirande och böner så att jag inte kände igen hans röst förrän i dag.

Har du lärt dig känna igen Guds röst när han talar till dig? Gud talar alltid till oss. Personligt till var och en av oss. Precis liksom vår ande ständigt tillbeder i suckar, bön eller lovsång och tacksägelse, så kommer som ett svar hela tiden Gud med sin ande vår svaghet till hjälp och fyller våra behov i härlighet. "Djup ropar

till djup", står det i bibeln. Min ande ropar ur sitt djup till Guds ande i hans djup — och tvärt om.

Människan är en ynkelig, självupptagen varelse, egentligen. Vi talar gärna *om* Gud, hur stor och rik och nådig han är. Vi talar *till* Gud om vårt elände, och lovsjunger honom för hans resurser att hjälpa oss ur all vår nöd. Men vi har så fruktansvärt svårt att lyssna till honom då *han* talar till oss. Det är kanske en falsk ödmjukhet? Vi tycker att det är försmätet av oss att vänta sig personlig omsorg av den store Guden. För det är väl ändå inte så illa att vi struntar i vad vår Konung och Herre har att

meddela? Han är ju vår gode fader som tar vård om vart och ett av sina barn med oändlig kärlek.

Guds ande längtar med svartsjuk trängtan att få ta sin boning i oss. Mycket mera ivrigt än vi anropar Herren om hjälp, så står han med utsträckta händer och vill ge oss den genom tröst, förmaning, varning, bestraffning och undervisning. Men genom att hålla på med all sorts verksamhet som Gud aldrig bett oss om, så blockerar vi våra sinnen mot Guds Svar. "BLIVEN STILLA, OCH BESINNEN ATT JAG ÄR GUD!" säger Herren i Skriften.

Gud, lär oss att bli stilla!

Ett härligt möte

Jag var på väg med moped till en äldre kvinna för några veckor sedan. Jag hade hört talas om att hon var sjuk och jag utmålade henne för min inre syn som sjuk i en säng. Men döm om min förvåning, när jag mötte henne i full färd med att städa i sin lilla stuga. Det blev ett underbart härligt möte i den lilla stugan vid byavägen, ett möte i Kristus som hon helt levde för, ja ära vare Jesus. När jag åkte därifrån blev det ett lika härligt avsked av den 81-åriga damen, pigg och vital i anden, kroppskrafterna små men en levande själ. Jag prisar dig Gud att det finns sådana själar.

Jag skall sluta med att citera ur bibeln, profeten Daniels bok kap. 11 vers 40—45:

"Men på ändens tid skall konungen i Söderlandet drabba samman

med honom; och konungen i Nordlandet skall storma fram mot denne

med vagnar och ryttare och många skepp, och skall falla in i främmande länder och svämma över och utbreda sig.

Han skall ock falla in i 'det härliga landet' och många andra länder skola bli hemsökta; men dessa skola komma undan hans hand: Edom, och Moab och huvuddelen av Ammons barn.

Ja, han skall sträcka sin hand mot främmande länder, och Egyptens land skall icke slippa undan; han skall bemäktiga sig skatter av guld och silver och allehanda dyrbara ting i Egypten; och libyer och etioper skola följa honom åt.

Då skall han från Öster och Norr få höra rykten, som förskräcka honom; och han skall draga ut i stor vrede för att förgöra många och giva dem till spillo. Och mina palatstält skall han slå upp mellan havet och helgedomens härliga berg. Men han går till sin undergång, och ingen skall finnas, som hjälper honom."

Amen Halleluja!

Harry Norberg
Norsjö

Detta är läsarnas forum.

Skriv även du — så koncentrerat som möjligt — något till tröst, uppmuntran eller förmaning.

Adressen är: Midnattsropet,
Box 1236
161 12 BROMMA 12

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till Midnattsropet
Box 1236, 161 12 BROMMA 12

Religionernas huvudstad

*...och Jerusalem skall bliva förtrampat
av hedningarna, till dess att hedningarnas
tider äro fullbordade.*

Luk 21:24

